

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BẢY

BỐI HẢI THẠCH THÁCH NGƯỜI TỶ VÔ

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Các anh em trong bang có khuyên ngăn Đông Phương bang chúa không ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Các anh em đều không phục, song chẳng một ai lên tiếng. Đông Phương bang chúa rút phi trảo ra đứng phắt dậy nhằm bổ xuống bang chúa. Bang chúa né mình đi tránh khỏi. Đông Phương bang chúa liên tiếp đánh tới, nhưng bị bang chúa tránh khỏi và thủy chng bang chúa vẫn không trả đòn. Có điều bang chúa hai tay không mà Đông Phương bang chúa sử phi trảo là một môn tuyệt kỹ trong võ lâm. Bang chúa tránh được bảy, tám chiêu cũng là giỏi lắm rồi. Khi đó Mễ hương chủ là lên: “Bang chúa ! Lệnh sư diệt đã nhường nhịn bang chúa tám chiêu mà không phản kích. Một là y tôn trọng bang chúa là chúa tể bản bang. Hai là y kính trọng bang chúa là sư thúc y. Nếu bang chúa còn tiếp tục ra chiêu độc địa để hạ sát y thì người thiên hạ đều quy tội vào bang chúa.” Đông Phương bang chúa tức giận gầm lên : “Ai bảo gã không phản kích ? Chính các người đều muốn về hòa với gã thì cứ đồng tâm hiệp lực giết chết bản tòa đi, rồi tôn thăng lỗi đó lên làm bang chúa. Như vậy há chẳng thỏa mãn tâm nguyện mọi người ư ?”

Bối Hải Thạch ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

-Đông Phương bang chúa tức giận, miệng quát mắng om sòm, tay vẫn không ngừng ra chiêu tới tấp. Bang chúa luôn luôn gặp những cơn nguy hiểm vô cùng. Đến lúc bang chúa cơ hồ mất mạng dưới phi trảo. Triễn hương chủ la lên : “Thạch huynh đệ ! Đón lấy thanh kiếm này !”. Hắc vừa nói vừa liệng lại cho bang chúa. Bang chúa vươn tay ra đón lấy kiếm xong, lại nhường ba chiêu nữa rồi mới nói: “Sư thúc ! Tiểu diệt đã nhường bộ sư thúc hai chục chiêu rồi. Nếu sư thúc không dừng tay thì tiểu diệt bất đắc dĩ phải phạm tội với sư thúc.”

Thạch Phá Thiên hỏi xen vào:

-Thế rồi Đông Phương bang chúa có dừng tay không ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Đông Phương bang chúa mắt lộ hung quang vung trảo lên đánh véo một tiếng chụp xuống trước mặt bang chúa. Hơn hai chục người trong hội nghị đều lớn tiếng giục : “Trả đòn đi ! Trả đòn đi ! Không thì mất mạng bây giờ !” Bang chúa liền nói: “Diệt nhi cam bẽ thất lễ !”. Thế rồi bang chúa giơ kiếm lên gạt phi trảo.

Bối Hải Thạch thở dài kể tiếp:

-Thế là hai bên xảy cuộc động thủ, quyết đấu kịch liệt. Võ công của Đông Phương bang chúa thuộc môn phái nào, các anh em đều không hiểu rõ. Nhưng thấy từ thân pháp cho đến cách vận dụng kinh lực tỏ rõ ra cùng một phái.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Kết quả cuộc chiến đấu ra sao ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm mọi người theo dõi cuộc đấu đều nhận ra bang chúa chưa vận động toàn lực, vẫn có y nhường nhịn Đông Phương bang chúa. Nhưng y quyết đấu tưng mạng, chẳng dè dặt chút nào. Sau cùng bang chúa sử một chiêu tương tự như “Thuận Thủy Thôi Châu”. Mũi kiếm đâm trúng vào cổ tay bên phải y, khiến cho cây phi trảo rớt xuống đất đánh choang một tiếng. Bang chúa lập tức thu kiếm về nhảy vọt ra xa bảy thước.

Thạch Phá Thiên thở phào một cái.

Bối Hải Thạch kể tiếp:

-Đông Phương bang chúa đứng ngẩn người ra, sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc. Y đảo mắt nhìn suốt lượt vào mặt từng người. Lúc ấy trong nhà hội nghị im phăng phắc không một tiếng động. Chỉ có những giọt máu tươi ở vết thương cổ tay Đông Phương bang chúa tí tách nhỏ xuống đất, sau một lúc lâu, Đông Phương bang chúa cất giọng thâm trầm nói: “Được rồi ! Được rồi !” Đoạn y rảo bước đi ra ngoài. Hơn hai chục người trong sảnh đường đưa mắt nhìn theo, nhưng chẳng một ai nói nửa lời.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Đông Phương bang chúa bỏ đi rồi công việc trong bang thu xếp cách nào ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Đông Phương bang chúa ra đi chuyến này, ai cũng biết là y không còn mặt mũi nào trở về nữa. Trong bang chẳng thể một ngày không chủ, toan bang đồng thanh tôn bang chúa lên tiếp nhiệm.

Khi ấy bang chúa khiêm nhượng đứng lên nói: “Tiểu tử đã kém tài năng lại không đức độ, quyết không dám đảm đương trọng trách này. Có điều trong ba năm nữa, thẻ đồng Thưởng Thiện Phạt Ac lại tới thời kỳ xuất hiện trên chốn giang hồ, nên tiểu tử tạm thời giữ địa vị này. Hễ thẻ đồng đưa tới đây mời đi dự yến, tiểu tử sẽ tiếp nhận để khỏi lỡ việc, và sẽ đi dự để gánh đỡ cho các vị khỏi một phen tai vạ.” Các anh em nghe bang chúa nói vậy đồng thanh hoan hô nhiệt liệt, quỳ xuống bái lạy. Xin thưa thực tình cùng bang chúa : Bang chúa đã chống nổi Đông Phương bang chúa thì nguyên một điểm về võ công, ai nấy đều tâm phục cả rồi.

Ngừng một chút, Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

-Dù cho võ công bang chúa có bình thường, mà chỉ ứng thuận gánh tai nạn cho bản bang thì mọi người cũng vì tư tâm vị kỷ mà triệt để ủng hộ bang chúa lên cầm quyền binh trong bang.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

-Vì thế mà mấy phen ta xuất ngoại, các vị cùng lo sốt vó chỉ sợ ta đi rồi không về nữa, có đúng thế chẳng ?

Bối Hải Thạch hơi đỏ mặt, đáp:

-Bang chúa lên giữ trọng nhiệm rồi, thì hành bao nhiêu công việc, không ai có điều gì dị nghị. Tuy bang chúa đôi đũa với anh em trong bang có điều nghiêm khắc, nhưng anh em thấy lòng đại nhân đại nghĩa của bang chúa khảng khái, gánh tai họa cứu mạng cho mọi người, nên dù có phải chịu đựng cách nào cũng không ai than phiền chi hết.

Thạch Phá Thiên trầm ngâm một lát rồi nói:

-Bối tiên sinh ! Những việc quá khứ, ta đã quên hết sạch. Xin tiên sinh nói thiệt cho ta hay những tội lỗi trọng đại ngày trước, đừng giấu diếm gì.

Bối Hải Thạch mỉm cười đáp:

-Nói là tội lỗi trọng đại thì chưa chắc đã đúng. Có điều bang chúa đang ở thời kỳ niên thiếu, quen thói phong lưu lãng mạn, cái đó tưởng chẳng có chi đáng kể. Va lại đa số các phụ nữ đều thuận tình tự nguyện. Những vụ cưỡng bách không có mấy đâu. Thanh danh bang Trường Lạc cũng không bị tổn thương gì mấy. Các anh em có được tin gì cũng chỉ mỉm cười mà thôi.

Thạch Phá Thiên nghe xong toát mồ hôi ướt đẫm. Tuy Bối hải Thạch khéo léo lựa lời, chỉ nói phớt qua, nhưng hiển nhiên tỏ ra chàng đã phạm rất nhiều tội lỗi về chuyện phong tình trăng gió.

Thạch Phá Thiên nét mặt đăm chiêu, chàng cố nhớ lại xem ngoài Đình Đang ra chàng còn vướng víu tư tình lén lút với cô gái nào mà chàng không nhớ nữa chẳng? Nhưng chàng nghĩ mãi không ra.

Bối Hải Thạch dè dặt hỏi:

-Bang chúa còn có câu chuyện nói ra thuộc hạ e mình là kẻ không biết đường tiến thoái, chẳng hiểu bang chúa có lượng thứ cho được trình bày chẳng ?

Thạch Phá Thiên vội đáp:

-Chính ta đang muốn yêu cầu Bối tiên sinh cho biết hết sự thực đừng giấu diếm gì.

Bối Hải Thạch nói:

-Sở dĩ bang Trường Lạc chúng ta phải giao dịch với người vì mình ở vào tình thế bất đắc dĩ. Nếu không thì hơn hai vạn anh em trong toàn bang lấy đâu ra được cơm ăn áo mặc ? Chúng ta vốn không phải là hảo hán về phe Bạch đạo, kẻ rách裳

cần đếm xỉa đến cái lối nhân nghĩa đạo đức thối nát của bọn họ. Có điều theo ý kiến thuộc hạ thì đối với vợ con của anh em trong bang, bang chúa nên ... nên xa họ là hơn để khỏi tổn thương đến mối hòa khí trong bang.

Thạch Phá Thiên hồ thẹn mặt đỏ bừng lên. Chàng nhớ tới tối hôm đó bị Triển hươu chủ đến hành thích chàng, gã nói là chàng quyến rũ vợ gã. Chàng lo vụ này có thực liên hồi:

-Bây giờ biết làm thế nào đây ?

Bối Hải Thạch lại nói:

-Đình Bất tam lão tiên sinh hành vi cổ quái mà võ công lại cao thâm vô cùng. Bang chúa cùng tôn nữ lão đã đi lại với nhau, nếu sau này ruồng bỏ nàng thì e rằng Đình lão tiên sinh chẳng chịu bỏ qua. Như thế là lại gây thêm một tay cường địch.

Thạch Phá Thiên ngắt lời:

-Sao ta lại bỏ nàng được ?

Bối Hải Thạch cười đáp:

-Khi bang chúa đã ưa cô nào thì quý cô ấy chẳng kém gì bảo bối. Có điều bang chúa đối với các cô không được lâu dài. Còn như vị Đình cô nương này thì bang chúa có giao hảo với cô cũng không sao, nhưng chuyện báỉ đường thành thân thì đừng để mắc vào tay lão Đình.

Thạch Phá Thiên ngập ngừng hỏi:

-Ta đã cùng nàng báỉ đường kết thân rồi thì làm thế nào ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Khi đó bang chúa bị trọng bệnh chưa khỏi, nên đầu óc hãy còn hồ đồ nên mắc bẫy Đình lão nhi. Cái đó chưa chắc đã là việc chuẩn xác.

Thạch Phá Thiên chau mày không biết đáp thế nào.

Bối Hải Thạch định bụng khuyên can đến mức độ này thôi, không dám tiến thêm một bước nữa, vì lão nghĩ rằng : Mình là phận thuộc hạ không nên quá trớn để cho bang chúa phải phiền lòng, liền lảng sang chuyện khác:

-Bốn môn phái ở Quan Đông rầm rầm rộ rộ kéo đến nhưng họ thấy mặt bang chúa lập tức phải mềm nhũn ngay, một điều kêu bằng ân công hai điều kêu bằng ân công đủ biết oai đức của bang chúa đã cao tới mức nào.

Nguyên Thạch Phá thiên đã đánh lui Đình Bất Tứ trong trường hợp nào và cứu tính mạng cho bọn Cao Tam nương tử ra sao thì trong khi đi đường quần hào Quan Đông đã thuật lại và thêm mỡ vào để câu chuyện mặn mà hơn cho bang chúng bang Trường Lạc nghe.

Bối Hải Thạch lại nói:

-Võ công những người này tuy còn kém bang chúa xa, nhưng đều là nhân vật nổi danh trong võ lâm. Bang chúa đã có ơn lớn với họ thì mình có thể lung lạc để hữu

dụng cho bản bang. Nếu bọn họ có hỏi đến tiền nhiệm Đông Phương bang chúa thì bang chúa chỉ nói cho họ là Đông Phương tiền bang chúa đi ẩn cư rồi. Còn những điều mà thuộc hạ vừa trình bày thì bất tất bang chúa phải cho họ biết để khởi phát sinh những điều rắc rối chẳng lợi gì cho chúng ta.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

-Bối tiên sinh nói rất có lý !

Hai người lại chuyện vãn một lúc rồi Bối Hải Thạch lấy trong bọc ra một bản thanh đơn kể rõ những nhân viên quản sự cùng là sơn trại nào đưa đến bao nhiêu tiền gạo, ở bến xá nào thu bao nhiêu tiền thuế.

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu gì hết, chàng chỉ ừ hử cho xuôi chuyện.

Kể ra bang Trường Lạc cũng làm nhiều việc thường thiên hại lý. Bọn lục lâm đại đạo ở rất nhiều địa phương đều đưa vàng bạc châu báu đến đút lót bang Trường Lạc. Bang này cứ ngồi nguyên chỗ để chia của ăn cướp.

Thạch Phá Thiên trong lòng cảm thấy có điều trái lẽ, nhưng không biết nói với Bối Hải thạch thế nào cho phải.

Tối hôm ấy, Tổng đà bày tiệc thết đãi bọn quần hào Quan Đông bọn Phạm Nhất Phi bốn người được mời ngồi trên. Thạch Phá Thiên, Bối Hải Thạch, Đinh Đang ngồi ở mé dưới để bồi tiếp.

Rượu đã ba tuần, mọi người nói mấy câu xã giao rồi Phạm Nhất Phi lên tiếng:

-Ân công là bậc kỳ tài, chinh đốn cho bang Trường Lạc trở nên hưng thịnh. Chắc là Đông Phương đại ca cũng rất hân hoan ?

Bối Hải Thạch nói:

-Đông Phương tiền bang chúa hồi này đi thả câu, trồng hoa, không màng chi đến thế sự đặng hưởng thú tiêu dao ngoại vật, không chịu cảnh phiền phức, bọn tại hạ chẳng dám đến phiền nhiễu lão nhân gia nữa.

Phạm Nhất Phi toan kiếm lời để dò hỏi tin tức, thì đột nhiên phó Hương chủ Hồ mãnh đường hối hả chạy đến bên Bối Hải Thạch ghé vào tai thì thầm mấy câu.

Bối Hải Thạch gật đầu nói:

-Hay lắm ! Hay lắm !

Rồi lão quay lại nhìn Thạch Phá Thiên cười nói:

-Xin trình bang chúa rõ: Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn bị chúng ta bắt được rồi, mấy bữa nay thành Lăng Tiêu lại phái người đến tiếp viện, mưu đồ cứu bọn họ ra, ngờ đâu lại bị chúng ta bắt thêm hai tên nữa.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi hỏi:

-Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đều bị bắt giữ cả rồi ư ?

Bối Hải Thạch cười đáp:

-Từ ngày bang chúa cùng bọn Bạch Vạn Kiếm rời khỏi Tổng đà, các anh em toàn bang đều mong nhớ và lo lắng vô cùng. Ai nấy chỉ sợ bang chúa lấy lòng trung hậu đối đãi với người rồi bị họ ...

Vì trước mặt quần hùng Quan Đông, Bối Hải Thạch không muốn rõ Thạch Phá Thiên đã bị bọn Bạch Vạn Kiếm bắt, nên lão tìm lời nói hàm hồ như vậy.

Ngừng một lát, Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

-Anh em toàn bang được điều động để đi dò hỏi xem bang chúa lạc lõng nơi đâu. Đang đi đường tại khu phụ cận thì chạm trán bọn đệ tử phái Tuyết Sơn liền thi hành kế mọn bắt hết được bọn chúng giam tại Tổng đà. Chỉ đáng tiếc là gã Bạch Vạn Kiếm, con người rất tâm cơ, một mình đi thoát.

Đinh Đang đột nhiên hỏi xen vào:

-Thế còn Hoa Vạn Tử cô nương thì sao ?

Bối Hải Thạch cười đáp:

-Cô ta đi toán đầu đã bị bắt từ trước. Khi đó Đinh cô nương cũng có mặt tại trường thì phải ? Lần ấy tất cả bảy tên bị bắt.

Bọn Phạm Nhất Phi trong lòng hồi hộp bụng bảo dạ:

-Tuyết Sơn là một môn phái lừng lẫy tiếng tăm, không ngờ họ cũng bị đại bại về tay bang Trường Lạc.

Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

-Bọn thuộc hạ tra hỏi những đệ tử phái Tuyết Sơn xem bang chúa lạc lõng nơi đâu, thì chúng đều nói là: Bang chúa đang ở trong miếu thổ địa rồi tự động bỏ ra đi, từ đó không được tin tức gì nữa. Anh em biết bang chúa vô sự mới yên lòng. Hiện giờ bọn đệ tử phái Tuyết sơn kia hoặc tạm giam lại hoặc giết đi là tùy ở bang chúa phát lạc.

Thạch Phá Thiên nghĩ thầm:

-Gia má mình đã nói trước kia mình từng bái sư học nghệ vào làm môn hạ phái Tuyết Sơn. Vậy những đệ tử phái này đều kể vào hàng sư thúc mình, có lý nào lại giam giữ không tha, chứ đừng nói đến chuyện sát hại nữa.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

-Giữa phái Tuyết Sơn và chúng ta có sự hiểu lầm. Vụ này ... nên đổi ...

Chàng muốn nói một thành ngữ, nhưng mới học chưa được bao lâu thành ra chưa quen miệng, rồi trong lúc thăng thốt nói không ra nữa.

Bối Hải Thạch liền đỡ lời nói tiếp:

-Đổi thù ra bạn !

Thạch Phá Thiên la lên:

-Phải ! phải 1 Đổi thù ra bạn. Bối tiên sinh ! Ta muốn tha họ và mời lên đây cùng uống rượu nên chẳng ?

Nguyên chàng chưa hiểu hành động này có đúng lẽ lối võ lâm không, nên chàng hỏi lại cho cẩn thận. Đồng thời chàng nghĩ rằng bọn Bối Hải Thạch phải tốn nhiều hơi sức mới bắt được bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, thế mà mình tự ý buông tha một cách khinh xuất thì không khỏi mang tiếng là người chuyên quyền.

Ta nên biết rằng Thạch phá Thiên tuy được mọi người tôn lên làm bang chúa, nhưng chàng vẫn chưa hiểu là toàn bang từ trên xuống dưới nhất nhất đều phải tuân theo mệnh lệnh của chàng.

Bối Hải Thạch cười đáp:

-Bang chúa khoan hồng đại lượng như vậy chính là một thịnh sự trong võ lâm.

Rồi lão bảo tả hữu:

-Anh em dẫn những người phái Tuyết Sơn lên đây.

Phó Hương chủ vâng lời lui ra. Tiếp theo thấy hai gã hán tử áo trắng do bốn tên bang chúng giải vào.

Hai hán tử này đều bị trói tay, áo trắng lại đầy nhiều vết máu. Hiển nhiên họ đã trải qua một cuộc tranh đấu và đều bị thương.

Phó Hương chủ quát lên:

-Các người tiến vào tham kiến bang chúa đi.

Một hán tử trung niên lớn tuổi hơn trợn mắt lên nhìn phó Hương chủ ra chiều tức giận. Gã mở miệng thóa mạ luôn:

-Các người mau mau chém phứt lão gia đi cho rồi ! Các người là những quân cường đạo, tội ác ngập đầu. Rồi đây sự phụ ta là Uy Đức tiên sinh sẽ tới nơi băm vằm các người ra làm muôn mảnh để trả mối thù này.

Đột nhiên bên ngoài cửa sổ có tiếng vang như sấm quát lên:

-Thôi sư đệ ! Thóa mạ chúng như vậy thật sượng miệng. Bọn chúng toàn là quân cường đạo chói má, là những kẻ dê hèn vô sĩ !

Tiếp theo là những tiếng loảng xoảng từ xa đi lại. Đây là hơn hai mươi tên đệ tử phái Tuyết Sơn chân tay đeo xiềng hiên ngang đi vào sảnh đường. Trong đám này có cả Cảnh Vạn Chung, Hồ Diên Vạn Thiện, Quang Vạn Phu, Kha Vạn Quân, Vương Vạn Nhân, Hoa Vạn Tử. Cả nhân vật khinh công tuyệt đỉnh là Uông Vạn Dực cũng bị bắt.

Wương Vạn Nhân vừa tiến vào cửa cũng ngoác miệng ra mà thóa mạ không ngớt bằng những danh từ rất khinh bỉ.

Có người lại thách thức:

-Các người có bản lĩnh thì đem nội lực hoặc đao thương ra mà động thủ thật sự, còn dùng muối hương, thuốc mê để ám toán thì chỉ những quân cướp xó hèn hạ mới dùng tới.

Bọn Phạm Nhất Phi cùng Phong Lương đưa mắt nhìn nhau tự nghĩ:

-Nếu dùng muối hương, thuốc mê để bắt bọn họ thì quả là những thủ đoạn chẳng vẻ vang gì.

Bối Hải Thạch liếc mắt nhìn bọn quần hào Quan đông liền hiểu ngay tâm sự họ. Lão liền đứng dậy tươi cười nói:

-Sở dĩ bọn tại hạ phải dùng đến muối hương thuốc mê, đâu có phải là sợ các vị võ công cao cường, nhưng nghĩ tình Thạch bang chúa cùng các vị có mối liên quan từ bao năm trước, nên không động đao kiếm đả thương các vị, cho mất hòa khí. Các vị nói thế tỏ ra trong lòng bất phục. Vậy bây giờ chúng ta làm thế này: Các vị từng người một ra đây đấu với tại hạ. Bất cứ vị nào có thể qua được mười chiêu thì bang Trường Lạc chúng ta sẽ coi như là một bọn cường đạo, bọn chó má. Các vị tình sao ?

Bữa trước tại Tổng đà bang Trường Lạc đã xảy cuộc chiến đấu Bối Hải Thạch thi triển “Ngũ Hành Lục Hợp Chưởng”. Bọn Kha Vạn Quân chỉ qua lại được vài ba chiêu là lập tức bị lão điểm huyết ngã lăn. Nếu nói đến mười chiêu thì quả là một việc khó hơn nữa.

Bọn Thôi Vạn Niên đệ tử phái Tuyết Sơn mới bị bắt sau này chưa biết bản lãnh Bối Hải Thạch ra sao. Chúng thấy người lão nước da vàng ửng mà gầy khẳng gầy khéo chẳng khác một kẻ bệnh hoạn suốt đời thì còn sợ gì lão. Gã liền lớn tiếng la:

-Bọn bang Trường Lạc các người chẳng qua chỉ ỷ vào nhiều người để thủ thắng, chứ có chi là tài giỏi. Đừng nói mười chiêu ngay cả trăm chiêu lão gia cũng dám tiếp nhận.

Bối Hải Thạch cười nói:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Lão đệ đây quả nhiên là tay dõm khí hơn người. Vậy bây giờ chúng ta đánh cuộc. Nếu lão đệ tiếp được mười chiêu của ta, chúng chịu tiếng là quân cường đạo chó má, còn lão đệ mà thua trong vòng mười chiêu thì các vị cũng là quân cường đạo, chó má.

Lão nói xong tiến gần lại, vung tay phải một cái. Bao nhiêu dây trói trên người Thôi Vạn Niên đều bị đứt tung từng thỏi một tấc bằng ngón tay.

Bối Hải Thạch cười nói:

-Nào xin mời lão đệ.

Một cái vung tay hời hợt của lão đủ làm cho dây trói đứt tung tựa hồ bị đao cắt.

Thôi Vạn Niên đã giãy dụa mấy lần biết là thứ dây đó cực kỳ bền dai. Ngờ đâu lại bị bàn tay của một lão già ốm o quặt đứt tởm như từng sợi miến.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt gã biến đổi một cách thảm hại. Người gã bỗng run lên bần bật, khi nào gã còn dám động thủ với Bối Hải Thạch nữa.

Đột nhiên, bên ngoài sảnh đường có tiếng người đồng dục:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Bọn ta thích đánh cuộc như vậy.

Nghe thanh âm này, bọn đệ tử phái Tuyết Sơn đều lộ vẻ vui mừng, còn bang chúng bang Trường Lạc lại rất ngạc nhiên. Cả Bối Hải Thạch cũng hơi biến sắc.

Bình một tiếng ! Cánh cửa mở ra, một người rảo bước tiến vào, dáng điệu rất hiên ngang. Hắn chính là Khí Hàn Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm.

Hắn chấp tay nói:

-Tại hạ tuy bất tài cũng xin thử tiếp Bối tiên sinh mười chiêu.

Bối Hải Thạch tùm tùm cười, vẻ mặt lão tuy vẫn tránhtĩnh nhưng trong lòng không khỏi hồi hộp. Lão nghĩ thầm:

-Kể về võ công thằng cha này mình có hạ được hắn cũng phải ngoài trăm chiêu là ít. Còn trong vòng mười chiêu thì không tài thủ thắng được.

Nhưng là tay ghê gớm, lão xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi tươi cười đáp:

-Vụ đánh cuộc mười chiêu là đối với ai kia, chứ đối với Bạch đại hiệp thì đâu dám khinh nhờn thế được ? Bây giờ có Bạch đại hiệp giá lâm thì chuyện đánh cuộc giữa chúng ta phải biến cải. Nếu Bạch đại hiệp cao hứng cùng tại hạ tỷ đấu thì xin hẹn trước, hễ điểm tới là thôi và quyết thắng bại trong vòng hai ba trăm chiêu.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Thế ra lời nói của Bối tiên sinh cũng không được coi trọng ư ?

Bối Hải Thạch cười ha hả đáp:

-Cuộc đánh đố mười chiêu chỉ là đối với bọn thiếu niên tài nghệ kém cỏi mà không tự biết, có ý ngông cuồng. Chẳng lẽ Bạch đại hiệp cũng vào loại người như họ ?

Bạch Vạn Kiếm đáp:

-Giả tử bang Trường Lạc là quân cường đạo, quân chó má thì tại hạ võ công thấp hèn là hạng vô tri ngông cuồng cũng chả sao !

Nguyên Bạch Vạn Kiếm tiến vào sảnh đường rồi, thấy Thạch Pha Thiên vẫn ngồi chễm chệ trên tiệc mà bọn sư đệ hắn gã nào cũng toàn thân đeo xiềng xích, nét mặt tiêu tụy, đã tức lộn ruột. Hắn liền vợ lấy câu nói của Bối Hải Thạch để bức bách lão thừa nhận là quân cường đạo chó má cho hả giận.

Giữa lúc ấy, ngoài cửa đột nhiên lại có tiếng người đồng dục :

-Bọn tại hạ là Dương Quang ở phủ Gia Hưng, Thạch Thanh, Mẫn Nhu ở Huyện Tố trang, xin đến bái yết.

Thạch Pha Thiên nghe rõ thanh âm Thạch Thanh thì mừng quỳnh vừa nhảy lên vừa la:

-Gia gia ! Má má !

Rồi chàng hối hả chạy ra. Lúc chàng lướt qua bên mình Bạch Vạn Kiếm, Bạch Vạn Kiếm thấy nửa người tê nhức vội lảng tránh sang bên hai bước mới đứng vững lại được.

Bối Hải Thạch cười khà nói:

-Quả nhiên là võ nghệ phi thường !

Câu này bề ngoài tựa hồ ca ngợi Thạch Phá Thiên, nhưng bên trong có ý châm chọc Bạch Vạn Kiếm là kẻ võ nghệ kém cỏi, đúng là hạng vô tri cuồng vọng.

Thạch Phá Thiên hớn hở tươi cười chạy ra đón vợ chồng Thạch Thanh vào sảnh đường. Ngoài ra còn có một lão già râu bạc thân hình cao lớn đi giữa.

Dương Châu cách phủ Gia Hưng chẳng xa là mấy Quần hào bang Trường lạc biết lão là một nhân vật võ lâm nổi tiếng miệt Giang Nam tên gọi Huyền Kịch Dương Quang. Họ lại nghe bang chúa kêu vợ chồng Thạch Thanh là gia má nên ai nấy đều đứng dậy.

Thạch Phá Thiên dặt tay Mẫn Nhu tỏ vẻ cực kỳ thân thiết.

oOo